

IV.

RECHTE WEG.

Leeg rekt de rechte weg, een renbaan voor den wind,
Zijn grijze bleekheid geeuwende uit. De starre stammen,
Staalhard en mager-naakt, met takkenzwart begrammen,
In dreiggebaar verstijfd, den hemel, wraakgezind.

In tragisch donkerrood van stollend bloed ontvlammen
De wolken, winterzon verzonk en donker wint
Den grimm'gen strijd. — 'k Zou willen schreien als een kind.
Vermarmerd zijn mijn oogen, 'k voel mijn hart verlammen.

O laat mij liever vliede' in Mei-luw kamerkijn!
Daar zal in vlamengloed de tranenwel ontdooien,
Daar zal ik droomen warm van blonden zonneshijn.

In vonklend hemelblauw zal elke boom ontplooiën
De vanen loovergroen, die nu verborgen zijn
En d'armen rechten weg met wuivend spel vermooiën.